Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 29 Den 16 juli | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: ANNA GAUFFIN. | 39 årg. 1922

Guds uppenbarelse i ordet.

Ps. 19: 8—15.

Gud har icke låtit sig vara utan vittnesbörd, säger Paulus. Naturens blad tala om hans vishet, makt och kärlek. Därom handlade förra söndagens text. Men Gud har uppenbarat sin vilja och kärlek även genom sitt ord. Allra tydligast visar han sitt hjärtelag uti Jesus, om vilken vi nu kunna läsa mycket skönt och härligt i vårt Nya testamente. Men redan innan detta fanns till, var man glad över Herrens lag. Detta se vi tydligt i vår text.

Här säges så många goda ting om Guds ord, att vi blott kunna stanna för några av dem.

När man är hungrig, blir man vederkvickt av maten, och är man trött, smakar vilan dubbelt skön. Guds ord är dock det enda, som kan ge ro och vila åt en trött själ. "Endast i Gud har min själ sin ro", säger också psalmsångaren. Små barn vyssjas till ro av mors ömma röst. När du en gång känner dig övergiven av alla och kanske därtill jagad

av onda makter, minns då, att du har en vän, som i Ordet möter dig med vederkvickande sanningar.

När sjömannen skall föra fartyget i för honom okända vatten, måste han ha en karta eller ett sjökort att styra efter. Här finnas de farliga grunden utprickade, och man kan undgå att förlisa.

"Guds ord är klart och upplyser ögonen", säges i texten. Vi kunde då likna detta Guds ord vid en sådan karta, som visar oss de farliga blindskär eller synder, som fört så många människor i olycka. Ingen, som noggrant följer anvisningarna i ordet, behöver komma vilse. Och det underliga är, att man blir alltmera glad åt att göra, vad Gud befaller. Man får en ren glädje i hjärtat, och man kan klart och tydligt se, vad Gud vill.

Gud varnar oss för att gå syndens vägar. Inte därför, att han missunnar oss att få det trevligt, som vi bruka inbilla oss, att det skall bli i de orena nöjena. Nej, Gud vill visa oss vägar, där vi finna rena nöjen, och där våra tankar bli goda. Vi bli också till någon nytta för andra därigenom.

Det är särskilt en sak, som Guds ord uppenbarar. Det är nämligen likt en spegel, som visar en, hurudan man är, om man har några fläckar eller något annat missprydande. Många av de brister, som finnas i min karaktär och i mitt hjärta, kunna ju andra människor se och tala om för mig. Men de hemliga bristerna, som varken jag ej heller någon annan tänkt på, dem får jag reda på, om jag studerar min bibel. Då beder jag också som psalmens författare: "Förlåt mig mina hemliga brister!"

Inte förrän man så lärt känna sig själv, blir man villig att göra det som är gott. Men då tänker man ofta så här: "Käre Herre, låt mig ej fångas av onda kamrater. När de fresta mig, hjälp mig att stå dem emot. Hjälp mig att tänka goda tankar och att tala sanna ord. Jag vill hålla mig till dig, Herre, ty du är min klippa och min förlossare".

Kan verkligen Guds ord bli dyrbarare än guld och sötare än honung? Ja, nog var det så för David. Och tusende ha efter honom sagt samma ord. Hur kan det då vara, att du och jag ibland ej äro angelägna om att höra Guds ord? Det måste väl vara något fel med oss.

Det man älskar, det vill man gärna umgås med. Och att älska Guds ord det lär man genom att mycket umgås med det. I söndagsskolan vilja vi lära er att älska gudsordet. När ej guldet kan hjälpa, ja, när all världens rikedom ej räcker till att ge en minuts lindring åt ett människohjärtas kval, då kan ett ord från Gud vara nog. Och då de ömmaste människoord gå mitt sinne förbi, då finns ett ord, som kan bli mitt arma hjärta till tröst och hugnad, och det ordet är Guds levande ord, som förbliver evinnerligen. Må vi bruka detta ord!

V. Wikholm.

Mavouzi.

Skildring från Kongo.

Av *A. Walder.*

ångsamt slingrar sig karavanen upp- och ned för Kongos berg och dalar. Den varma luften dallrar över det starkt kuperade landskapet, som badar i middagssolens brand. Trötta vandra bärarna framåt med sina bördor på huvudet utan att säga ett ord. Mina mattbärare, som annars äro mycket talträngda, hava gripits av den allmänna tystnaden. Tysta som det gamla Egyptens präster vandra de fram på den solbelysta stigen, där marken bränner som eld under deras fötter.

Slö och nästan förlamad av den starka

värmen, sitter jag i min bärstol och betraktar intresselöst de höga kullarna, som likt stelnade jättevågor resa sig vid varandra, så långt ögat når. Karavanen slingrar hit och dit, och till slut kommer den till en by, där några barn sitta och röra i askan, och där några män ligga på ryggen i skuggan av ett takutsprång och röka sin pipa.

Efter ytterligare en timmas vandring komma vi till en stor by. I en liten veranda söker jag skydd mot de brännande solstrålarna. Underrättelsen om min ankomst sprider sig som en löpeld genom byn. Inom kort samlas unga och gamla utanför verandan för att betrakta den underlige främlingen, som kommit till deras land för att undervisa dem om livets väg. Somliga äro litet förskräckta och komma fram så försiktigt. De sträcka fram sina huvuden och titta, till dess nyfikenheten tar överhand och de närma sig, om än med långsamma steg.

Den uppvaktande skaran blir allt större och större, och jag ser där skrumpna kvinnor, som hela sitt liv hava slitit och släpat, och gamla män, ur vilkas ögon vildhet och råhet lyser. Men jag ser också glada barnaögon, som stråla emot mig.

Jag fäste mig isynnerhet vid ett par stora, tindrande ögon, som oavlåtligen voro riktade mot mig, och jag ropade till gossen med de vackra ögonen, där han stod bland de andra barnen, att han skulle komma till mig.

Han tvekade ett ögonblick, men så steg han fram. Då jag fick se honom, genombävades jag av en smärtans och medlidandets känsla, ty den lille gossen var full av stora, elakartade sår från huvudet till fötterna. Det förvånade mig högeligen, att han kunde se så glad ut, då han så liknade den lidande Job.

Jag frågade honom, om han länge haft sådana sår. "Länge, länge", svarade han.

Sedan framställde jag till honom en mängd frågor, på vilka jag fick kvicka och pigga svar, som vittnade om ett gott förstånd och snabb uppfattningsförmåga.

Då jag lämnade byn, sade jag till honom, att han skulle få komma fram till missionsstationen, så snart vi finge hem den nya sårmedicinen.

"Det skall jag gärna göra", svarade han. "Och då jag blir frisk, vill jag också börja i skolan", tillade han, "ty jag vill lära mig läsa."

"Det skall du visst få", svarade jag.

Det dröjde ganska länge, innan den nya medicinen kom. Och medan vi väntade på den, fick jag höra, att Mavouzi blivit frisk från sina sår. Jag sände då bud, att han skulle komma och börja skolan.

En vacker dag uppenbarade han sig också vid stationen. Alla sår voro då läkta, och han såg välmående ut. Han fick genast börja skolan, och han gjorde där goda framsteg. Han blev lärarnas och elevernas skyddsling, ty alla tyckte om den hurtige Mavouzi med de stora, uttrycksfulla ögonen. Han var kvick och lydig, och man märkte aldrig någon surmulenhet hos honom.

Alla gossar och flickor böra likna honom. Det passar inte alls för dem, att vara surmulna och trumpna. De skola vara glada och hurtiga.

Under den tid han gick i skolan, lärde han älska den store barnavännen Jesus. Han förstod, att avgudarna voro vanmäktiga, men att hos Gud fanns hjälpen.

Denna upplevelse fröjdade hans hjärta. Skatten, som han funnit, var honom kär och dyrbar. Kristus var nu hans vän och broder. Med glädje sjöng han om det himmelska hemmet, till vilket även han hoppades få komma.

Men lidande och prövning skulle åter möta den nyss hurtige gossen och nedslå hans mod. Han fick feber och häftig huvudvärk, och alla tecken tydde på, att han fått den förfärliga sovsjukan. Läkareundersökningen, som sedan företogs, konstaterade, att farhågorna voro välgrundade.

Detta slag drabbade honom hårt. Nästan allt livsmod syntes vika ifrån honom. Han kände sig vigd till döden. Vi

sade till honom, att han icke skulle misströsta utan börja undergå läkarebehandling. Men det ville han icke alls. Han blev så förskräckt, att han flydde från skolan hem till sin by.

Vi blevo mycket förvånade, när vi hörde, att han flytt. Men så kan det gå ibland — de hurtigas mod kan också nedslås.

Det var just när vi stodo färdiga att lämna Kongo för att resa hem till Sverge, som Mavouzi rymde sin kos. Vi hoppas dock, att han nu blivit modigare, så att han återvänt till stationen för att av den gode doktorn behandlas för sin sjukdom.

Det bästa för Mavouzi är likväl, att han fick lära känna Herren. Ty evad han nu lever eller dör, hör han Herren till.

Examensklänningen.

Det började kännas varmt och kvavt i salarne i det stora, stora skolhuset vid den breda, solstekta gatan. Barnen svettades och voro slöa, det var nästan omöjligt att hålla tankarna samman. Fröknar och magistrar syntes ock vara trötta och längtade säkert från skolsalsluften ut till fria vidder och blånande höjder, där friska vindar susa fram, medförande blomsterdofter och svalka.

I en av de stora salarne där folkskolans första klass läste, satt en liten flickunge, som nästan såg rarare ut än alla de andra. Hon hade små söta gropar i kinderna, när hon skrattade, och ögonen glittrade av fröjd och levnadslust. Håret, som var vågigt, var ordentligt borstat, och en röd rosett vippade i en fläta vid högra örat.

Den flickan hette Gerda Malmkvist. Hon hade ett litet, gott hem, där far och mor höllo troget samman och försökte hjälpa varandra både med arbetet och bekymmerna, men så delade de ock glädjen, och "delad glädje är dubbel glädje", det veta vi alla.

Gerda hade två små syskon också. De hette Gudrun och Bengt, och dem måste hon förstås se efter och pyssla om på lediga stunder, ty eljes kunde inte mor hinna med att arbeta någonting alls. Och nu behövde mor ha händerna fria för att arbeta mera än någonsin förut, ty nu hörde far till de arbetslösa.

Stackars far, det var inte roligt! Han som både ville och kunde arbeta som få, måste nu gå dag efter dag och vecka efter vecka utan bestämd sysselsättning. Visserligen kunde han förstås få tillfäl-

Forts. på sid. 214.

En liten gosse.

En liten gosse, som famnen räcker
och kramar mamma varenda kväll,
och som på nytt varje dag, som bräcker
är lika solig och glad och snäll,
en sådan gosse, det vill jag säga,
en sådan är det en fröjd att äga.

Min kära gosse! Se hela världen
tycks vänta på dig, du lille vän!
Om lång och glad eller kort blir färden
för dig, det veta vi inte än,
din blick, den klara, den ser och spanar
mot fjärran mål, som du inte anar.

För rätt och gott må du tappert strida,
när du blir kallad en gång därtill,
för sanningen må du tåligt lida!
Ack, gossen min, må du ej gå vill!
Se, vägar finnas i världen många,
och snaror ligga att vandrarn fånga!

Jag ville leda, jag ville följa
dig fram på vägen, du har att gå.
må stormen inte för hårt dig slå.
Må ock i mörkaste nattens timma
må ock i mörkaste nattens timma
Guds klara stjärnor emot dig glimma!

Guds klara stjärnor, som äro givna
att lysa oss varje dag och tid,
Guds goda löften, som äro skrivna,
att vi må äga beständig frid!
Guds ord, min gosse, det rätt dig leder,
om du det följer och tror och beder!

Så må jag inte med oro skåda
framåt den stig, där du vandra skall.
Om endast Gud i ditt liv får råda
så skall han skydda din fot från fall,
ja, han skall leda, och han skall bära,
han skall beständigt dig vara nära!
ELLA.

ligt arbete för någon stund eller dag, men det var inte detsamma som förut, och vem vet hur det gått med fars mod och framtidstro, om inte mor varit den, hon var!

Lilla Gerda satt, som sagt, i en av de stora salarna och vändades i värmen som de andra, då hennes fröken kom in med ett papper i handen.

"Nu ha vi fått examensdagen bestämd", sade hon. "Om fjorton dagar få vi sluta. Nu måste vi börja att lära oss de sånger och psalmer, som vi vid avslutningen i kyrkan skola sjunga tillsammans med de andra skolbarnen. Ja, nu måste vi riktigt rycka upp oss för att hinna med allt, vi ha att göra, innan lovet kommer."

Knappt hade flickorna hunnit ut i tamburen efter den timmen förrän de började språka livligare än eljes. Och nästan alla samtal rörde sig om kläder, examenskläder.

"Jag har fått en så rysligt söt klänning", sade en, "den är ljusblå med vita spetsar."

"Min är broderad", sade en annan, "och min är vit med många volanger", upplyste en tredje.

"Jag fick ett brett rött hårband på min födelsedag, det ska jag ha." Ja, så talades det på alla håll, och litet var försökte framhålla finessen i sin egen examensutrustning. Men en här och en där kunde man se, som var tystare än vanligt, och såg mera ledsen ut än hon brukade göra. Till de senares parti hörde Gerda.

Far var ju arbetslös, förtjänsten var den minsta möjliga. Något nytt i klädväg var inte att tänka på till denna sommar, det hade far sagt alldeles bestämt, och Gerda förstod, att det måste bli så. Men visst gjorde det litet ont invärtes någonstädes, när hon hörde de andra flickorna rådgöra om sina vackra klädningar. Den gamla vita var ju så liten och urvuxen, mor hade sagt i fjol, att Gudrun skulle få ärva den, men nu måste väl Gerda försöka ha den själv, fast hon skulle då se ut som en stoppad korv i den, så stramt satt den på alla håll.

Med fart kilade hon hemåt. Hon sprang ifrån alla de andra, ty hon var rädd, att de skulle fråga henne, hur hennes klänning var sydd, vilken färg den hade o. s. v., och det förstod hon, att hon inte skulle kunna svara på. Då skulle bestämt proppen, som satt i halsen lösa upp sig och bli tusen, tusen tårar, som skulle störta ur de eljes så glada ögonen.

När hon kom hem, talade hon strax om, när examen skulle bli, och om en stund frågade hon litet förstulet: "Vilken klänning skall jag ha, mor?"

"Det skall du strax få se", sade mor. "Det har jag tänkt ut för länge sedan. Men du måste sy den själv. Jag har just nu så mycket arbete för andras räkning, att jag inte hinner göra det."

Gerda spärrade upp både ögon och öron. Skulle hon sålunda få en ny klänning i alla fall?

"Kom med mig upp på vinden, du", sade mor om en stund. Gerda sprang som en liten ekorre uppför den smala och branta vindstrappan och öppnade dörren till vindskontoret, Därinne stod en stor kista, vilken Gerda alltid betraktat med vördsam undran.

Till den styrde nu mor sina steg, och bland allt dess innehåll letade hon fram

en gammal, vacker blus av ljust spetstyg och en tunn blå klänning.

"Av de här två skall det bli en examensklänning åt dig, och den blir nog bra, ska du få se", sade hon. "Bådadera äro kvar, sen mor var en ung flicka. Nu tvättar jag och stryker dem väl, klipper om dem, och så får du sy. Det blir väl roligt?"

Och det blev roligt! Ingen flicka i hela skolan var lyckligare än Gerda, när examensdagen kom, och knappt var det väl någon, som hade en vackrare klänning än hon, och ändå hade inte ett enda öre av fars knappa förtjänst behöft anlitas.

Elin Nordin.

Gamle Lars.

(Forts.) Berättelse av *Aida Vide.*

Då Lars blev ensam, satte han sig på en pall och lutade huvudet i händerna. Vad var det åt honom, som lät två vilt främmande människor så helt ta hand om Ben och bestämma, hur allting skulle vara? Det *var* någonting med honom, det försiggick något i hans inre, som han inte själv kunde fatta eller göra sig reda för. Det var som hade en solstråle trängt igenom det hårda skalet kring hans bittra, människofientliga hjärta. Och vad den värmde, den lilla ljusstrimman! Lille Uno med sina trohjärtade, blåa ögon, som blickade så varmt rakt in i hjärtat på Lars, han var nog ändå inte lik de andra gossarne. Han var nog en sådan gosse, som är sänd av Gud för att lysa upp levnadsvägen för trötta vandrare. Hur varsamt hade han icke bundit om den stackars hundens ben, och hur ömt hade han inte talat tröstens ord till dem båda!

Ett sakta kvidande från Ben kom honom att släppa de tankar, som sysselsatt honom — han steg nu upp och gick fram till hunden. Hans trogne gamle vän, hans ende vän i hela världen var skadad, och Lars, som kände, att han aldrig tillfullo kunde vedergälla hunden för all den trohet denne visat sin gamle, vresige husbonde, böjde sig ned över sin vän och började bittert gråta.

Så fann honom Uno, då han en stund senare i sällskap med en av Olles drängar kom in i stugan. Uno bar en stor korg, där det fanns litet av varje. Där fanns smör och ägg, bröd och en stor flaska mjölk. Drängen bar en duktig knippa halm, som de hjälptes åt att lägga under hunden, vilken med synbart välbehag lade sig till rätta därpå.

Lars såg på under tystnad, och då de båda voro färdiga, sade drängen hastigt adjö och gick sin väg.

"Han är rädd för mig, han som de andra", tänkte Lars.

"Farbror Olle bad mig hälsa från honom och lämna detta", sade Uno, som nu gick fram och satte sig bredvid Lars.

"Hur är det med dig, gamle gosse?" sade Uno och såg deltagande på Ben.

Hunden såg upp på honom med sina stora, kloka ögon och viftade sakta på svansen, liksom ville han säga "tack".

Plötsligt sade Lars med en genomträngande blick på gossen vid hans sida:

"Varför har du hjälpt mig i dag? Är du inte rädd för mig?"

Uno såg upp på honom med en ljus blick.

"Nej, jag är inte alls rädd för Lars", sade han. "Lars är snäll, det vet jag. Det var styggt gjort av Einar att kasta sten på Ben. Jag tyckte också det var roligt att hjälpa Ben, för jag tycker så väldigt bra om honom. Han är den vackraste hund jag någonsin sett. Och vår lärare i söndagsskolan har sagt, att vi ska älska varandra, antingen vi äro vänner eller ovänner. Och nog är det sanning, för det står i bibeln. Har Lars någon bibel?"

"Ja, jag har nog en, men läser den gör jag aldrig."

Uno såg bort på den lilla, grovt tillyxade hörnhyllan. Där låg verkligen en bibel. Gossen gick dit och lyfte ned den. Den var alldeles täckt av damm, så det var lätt att se, att den aldrig användes.

Lars följde varje hans rörelse. Han tyckte själv, att det var mer än underligt, att han tillät gossen göra, det han nu gjorde.

Uno gick tillbaka till den gamle och återtog sin förra plats vid hans sida. Han började bläddra i bibeln, och slutligen fann han vad han sökte.

"Det här hade vi till tänkespråk i söndagsskolan förra söndagen", sade han. Och utan att fråga om lov, läste han:

"Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra, ja, såsom jag har älskat eder, så skolen I ock älska varandra." (Forts.)

Skogstorps söndagsskola

är en liten avdelning av Götlunda söndagsskola. Götlunda socken ligger sydväst om Arboga vid Hjelmarens norra strand. I denna socken finnas omkring 300 barn, som gå i söndagsskolan och få höra talas om Guds stora kärlek till oss människobarn.

Nu vilja barnen i Skogstorp genom vår kära tidning Barnavännen sända en hälsning till alla barn, som gå i söndagsskolan i vårt kära fosterland.

Må Gud välsigna arbetet bland barnen, så att därav bliver segrar för Guds rike!

A. E—s.

Bibelläsning.

Veckan 17—23 juli 1922.

M. 17. Ps. 23:1—6. *Herren är min Herde.*
T. 18. v. 1, 2. Han mättar de sina.
O. 19. v. 3. Han leder dem på rätta vägar.
T. 20. v. 4. Han hjälper dem i sjukdom och nöd.
F. 21. v. 5. Han ger dem stor glädje.
L. 22. v. 6. Han följer oss ända in i himmelen.
S. 23. *Minnesvers:* Joh. 10:11.

Tryckeriet Progress A.-B. Stockholm 1922
224614